

## Gondolkodni jó

### KORUNK PRÓZÁJA

„Egyszer végig kellene gondolni, mi a jó és mi a rossz. A mai filozófiák — vagy egyszerűen csak a szóhasználat — annyira összebonyolították a dolgot, hogy az embernek már szava sincs, amivel erre gondoljon. Pedig létezni kell jónak és rossznak, hogy létezhessek“ — mondta magának Máté.

Kora délután volt, felesége még nem érkezett haza a hivatalból, a gyerek nagyszüleinél nyaralt. Máté egymásba nyitotta a három szobát, kitérta az ablakokat is, de a sűrű meleg meg sem moccant a lakásban. Őt magát is forró burok vette körül, testére szorította a szagát.

„Nemcsak a melegtől vagyok ideges, az fix“ — mondta Máté hangosan, de még visszhang sem volt a függönyös-fodros szobában.

Egy ideig feküdt a bevetetlen ágyon, aztán elvette az asztalról Olga szemfestő ceruzáját, s az aláhúzott tévéműsor szélére ráírta:

„Gondolkodnom kell, mi a jó, és mi a rossz. Nem tudom, mikor érkezem vissza.“

Diplomatatáskájából felrakta az irattartókat a szekrény tetejére, mert „ebben a házban minden elvész — gondolta —, még az ember lelki nyugalma is“. — Ezen megpróbált mosolyogni, de aztán megint csak gondolkodott. „Olyan vagyok, mint kamaszkoromban lehettem“ — gondolta. Tiszta műanyagiget és zoknit rakott a táskájába, borotva- és fogmosókészletet, s a kis fiókból egy kis pénzt. Aztán behúzta maga mögött az ajtót.

A lépcsőn lefelé eszébe jutott, „hova is megyek én? kihez?“ —, s ettől, meg hogy egyáltalán kérdezte, elment a kedve az egészszről. Dugig vannak a vonatok izzadó és hangos üdülőkkel. Ha a városban marad, csak valamelyik barátjánál szállhat meg, és másnap már mindenki azt beszéli, otthagya a feleségét. „Azt a bomba nő feleségemet meg az okos kislányomat.“ És a barátja, János vigasztalá. „Ez rossz lenne, de ez sem úgy igazán, életbevágóan rossz. Csak kellemetlen. Lelki ügy. Ha lelki ügyem van, mindig elmelekedek. Felfő az ember agya.“ Ezt gondolta, vissza-, a lépcsőn felfelémenet. Sokáig állt az ajtó előtt. „Bezártam a kulcsot“ — gondolta, és élvezte a fordulatot. — „Az ám, az embernek egyszer mégiscsak végig kell gondolnia, mi a jó és mi a rossz.“

Lement, s a nagy kapu nagyot döndült mögötte.

A felesége egész délután sírt és telefonált.

— Csinált magával valamit, biztos — szipogta a kagylóba. — Azt írta ide. „Gondolkodnom kell, mi a jó, és mi a rossz...“ Ez azt jelenti, hogy meghalt. A szemfestékemmel írta, a tévéműsorra, ő, aki olyan rendes, pedáns... Hol keressem, mondd meg?

— Mindjárt feljövök hozzád — mondta János. — Addig is próbálj uralkodni magadon. Megmondom Médinek, hogy nálatok maradok éjszakára. Majd vigyázok én rád, ne félj.

Olga az ajtóban állt, s mikor János megjött, elengedte a kilincset, megfogta a férfi kabátját, ráborult, és sírt. János a haját simogatta, közben a háta mögött sarkával betaszította az ajtót. Olajozottan, szinte élvezettel csettintett a zár nyelve.

— A kulcsát sem vitte el — mondta váratlanul Olga, aztán tovább sírt,

s orrát János kabátjához törülte. János megcsókolta Olga nyakát — forró volt az egész asszony, bőre a sírástól kislányosan puha és párás.

— Én szeretem őt, János — mondta.

— Én is szeretem, tudod — mondta János. — Na, nyugodj meg szépen — Újra megcsókolta a nyakát. — Nem lesz semmi baj. Gyere, üljünk le az ágyra, és sírd ki magad. Jót tesz.

Leültek az ágyra, János átfogta Olga vállát, és Olga sírt. János közben egyik cipőjével letolta lábáról a másikat, aztán Olga mellére tette a kezét. Olga felzokogott, és hátravetette magát az ágyon.

— Szóval ezt írta a mi Máténk — mondta később János, s a tévéműsört nézte. — De látod, mi mellé írta? Olvasd össze az ő szövegét a ma esti film címével, egy sorban vannak. „Gondolkodnom kell, mi a jó és mi a rossz... szép, ausztráliai emigráns...” Nincs itt semmi vész, látod. Igazán hagyd már abba.

Olga az ágy szélén ült, s mintha a hideg rázta volna a melegben.

— Hogy lehet ez, János? — kérdezte halkán. — Mit tettünk?

— Na, ne vedd úgy a szívedre. Megnyugodtál egy kicsit? Meg! S ez a lényeg. Nincs annak a fiúnak semmi baja. Nincs neki ehhez elég bátorsága, ismerem én az ilyeneket. Túl jó gyerek ez — még magához sem tud rossz lenni. Gyöngye fiúk ezek a jó fiúk. Netán zsarolni akar veled téged, vagy mi?!

— Soha nem csaltam meg — mondta Olga, de nem sírt. — Soha, érted?

— Most sem csaltad meg — mondta János. — Meg kellett nyugodnod. S mitől nyugszik meg egy nő...

Olga újra hátravetette magát az ágyon, messze fel látszott a combja.

— Legalább ne teoretizáld meg — suttogta. — Legalább ezt ne... Én nem vagyok olyan...

— Azért főzz egy kávé — mondta János. — Gondolkodnom kell. Mondjuk azon, hogy „mi ebben a jó és mi a rossz”. Mindenesetre, itt ülünk az éjjel. Előkerül, ne félj.

— Mi lesz, ha megjön? — kérdezte Olga. — A legjobb barátja voltál...

— Hogyhogy voltam? A legjobb barátja vagyok!

Olga sóhajtott, aztán amúgy mezítláb kiment a konyhába kávé főzni.

— Na ugye, hogy megnyugodtál?! — mondta János.

Máté egy éppen olyan forró és zsúfolt üdülővonaton szorongott, amilyent még otthon elképzelt. Megpróbált a jóra és a rosszra gondolni. Először is arra: „Miért kell nekem ezen gondolkodni? Minden ember életében eljön talán az idő, vagy legalábbis az alkalom — gondolta, s még örvendett is, hogy számára végre eljött az idő. — Embernek érzem magamat — gondolta —, bár ez így banális. Embernek lenni is banális, túl sok van belőle. Mindannyian azok vagyunk. Mutogatjuk magunkat, hogy íme: élünk. Néha úgy érzi az ember, saját akaratából növesztett orrot, fület, haját, tépte fel arcán a húst szájnak és szemnek, s csak azért, hogy a többieknek megmutassa: én is ember vagyok. Egy labda alakú embert nem is vennének emberszámba. Rémesen szemérmetlenek vagyunk, ahogy így, egyforma arcokat mutatva egymásnak, bizonygatjuk: emberek vagyunk. Ráadásul még igyekszünk is szépen hordani a fejünket, tisztán tágra nyitni a szemünket, s úgy szorítani össze az ajkunkat, hogy erőf vagy tudom is én micso-dát lehessen leolvasni róla. No de: jó ez, vagy rossz? Semmilyen. Ez van, így van. Ami azt jelentené, ugye, hogy ami »van«, annak semmi köze a jóhoz, a rosszhoz... Valahova még mélyebbre kellene menni...”

Aztán arra gondolt, hogy — talán a meleg és a fáradtság miatt — tulajdonképpen ő nem is gondolkodik, csupán gondolatokat társít, valami költői igazságtétel szándékával. Szándékolatlan szándékával. „Nagy butaság ez — gondolta, de büszke volt, hogy rájött —, nekem nem képzelegnem kell, hanem gondolkodom. Nem költőileg, nyilván. Azoknak egyszerű, létrehoznak vagy csak elképzelt-

nek egy bizonyos rendszert, esetenként mást-mást, s azon belül aztán minden igaz. Azt mondják rá: mű. Az is: mű — nem természetes. De gondolkodni azt jelenti, hogy az ember kitör egy zárt rendszerből, egyre távolabb jut még önmagától is, meg mindentől, amit összetanult, s talán valami nagyobb, általánosabb rendszerbe jut. Egyetlen baj az, hogy csak az ismereteiből tud gondolatokat alakítani magában, miközben az ismeretlen felé akar eljutni. Rossz iskolába jártunk, az fix. De azért legalább most látom, mit jelent az első kitétel és fel-tétel a jóhoz és a rosszhoz: gondolkodni. Most jönne a jó és a rossz. Összefügg a három. Gondolkodni a jó és a rossz fölött: ez éppen ennyit jelent — gondol-kodni. Kár, hogy a jónak és a rossznak nincs igei alakja is. Ez az: bele vagyunk zárva a nyelvünkbe... Jót csak tenni, rosszat csak elkövetni — vagy helyre-hozni — lehet, mindig kell segíteni rajtuk a cselekvéssel. Igen, rosszat és jót gondolni... Ez a pontos. Így jó: gondolkodom“ — gondolta.

János azt kérdezte Olgától:

— De hát mi baja volt, igazán? Mindenetek megvan. Ha nekem ilyen szép feleségem lenne, csak a szoknyája mellett ülnék. Persze úgy, hogy a szoknyája közben a feleségem mellett legyen...

— János! — szólt rá Olga a konyhából.

— Nézd, az élők az élőkkel... Szóval tudod. Ha most sírni kezdünk, az jobb? Segítünk vele valamit? Akkor legalább gondolkodjunk. Hol is hagytam abba?

— A feleségedről beszéltél — mondta Olga a konyhából.

— Igeen? — kérdezte János. — Na jó. Jó lány ez a Médi, de csak annyi. Jó. De nem jó nő. Ezt a „jó nőt“ most úgy értd, a szó szoros értelmében, ez nem szleng. Elgazoltuk a szavakat, bizony... Mert mi egy jó nő?

— Na, mi? — kérdezett be Olga a konyhából.

— Nő — mondta János. — Nő, ez a lényeg. Ebben benne van minden okosság és szépség, érted?

— Meg minden csúnyaság is — mondta Olga.

A szobába behallatszott a gáztűzhely sziszegése és a kávé fortyogása.

— Talán csak nem sírsz megint? — kérdezte János. — Semmit nem szabad megbánni. Majd te is rájössz. Elnéztelek benneteket, hogy ti milyen jól éltek... Jól, jól, tudom, igaz. Nem is tudjátok, mi az, megbánni valamit. Én meg csak néztem azt az egész nagy boldogságotokat — valami olyan kört alkottatok ti ketten, igenis áramkört, hogy hozzáérni sem lehetett. Legfennebb felgyúlt volna az ember, felvillanyozódik — mondanám, ha ez így igaz is lenne. Na, mindegy.

— Boldogok voltunk — mondta Olga. — Boldogok.

— Igen — mondta János —, ez a baj.

— Mit mondtál? — kiáltott be Olga.

— Mondom, nem kellene-e felhívni a rendőrséget... Esetleg. Ha gondoltod, hogy mégis...

Olga az ajtóban állt a nyeles bögrével a kezében, mezítláb.

— De hát miért? — kérdezte. — Nem bírom elhinni. Mindene megvolt. Boldog volt, az fix.

— Akkor most miért azt mondd: volt?

— Ha él is, akkor is csak volt — mondta Olga. — Megcsaltam. Idd meg a kávédat. Ne telefonáljunk még.

Máté egy aprócska állomásépület előtt állt, zöld korlát mellett. Úgy érezte: boldog.

„Gondolkodom, s ez jó. Tehát vagyok. Jó: tehát vagyok. Ez hülyeség.“

Átment az állomásépületen, s egy kis térre ért. A kis térről hosszú, jeger-nyész út vezetett, nyilván a város felé. Most gyúltak ki a lámpák.

„Lehetetlen, hogy a jót és a rosszat csak filozófiailag lehessen megközelí-

teni. Akkor az emberiség kilencvenkilenc egész kilencvenkilenc század százaléka soha nem tudja meg, mi a jó, és mi a rossz. Márpedig ezen múlik minden. És mindenki létezik, mégis — amíg meg nem hal. Nem a filozófiai fogalmakon múlik, az fix. Hogyha az ember egy délután vagy egy héten át minden délután rosszul érzi magát, akkor már elidegenedés címszó alatt bekerüljön egy lexikonba... Brr! Ha egy beteg mellett virraszt, s még tudja is, hogy a beteg, aki mondjuk közeli rokona, meg fog halni — azt már szorongásnak vagy egzisztenciális problémának nevezzék... Nem a beteg életét és halálát nevezik egzisztenciális kérdésnek, hanem ápolója szomorúságát és aggodalmát. Itt a baj. Mi nek mászkáljon az ember egyetemista korában a filozófiai fogalmak után, mikor lányok után is mászkálhat — gondolta, de aztán méltatlannak érezte magát az és helyzetéhez az ilyen könnyeden cinikus fordulatot.

Beért a város első házai közé — a szülőhelyére emlékeztették. Száraz port sodort valami, bőrön érzékelhetetlen szél, kiszikkadt tőle a szája, a szeme.

„Végül is, talán egyszerűen arról van szó, hogy élni kellene a jót és a rosszat. Vagy a jó és a rossz szerint kellene élni. Igen, mindkettő szerint, és mindkettőt... Egyik nélkül nem is lehet tudni, milyen a másik. Élni, ez az. Mint gyermekkorában élt az ember. Segített ebéd után elmosogatni, aztán kiment a kertbe, és verebeket boncolt, nem gondolva arra, hogy fáj nekik. Nem tudta, hogy rossz. Mert jó volt. Megismert egy verebet, és kész.“

— És mostanában mit dolgozott a mi Máténk? — kérdezte János, hosszas, kínossá váló csend után. — Még mindig a garázs tervét bütykölte?

— Az rég kész — mondta Olga. — Mostanában típusterveket ellenőrzött, számolt ki újra. Éjszakákon át számolt, és itta a sok feketét.

— Áhá — mondta János. — Kimerült, mi? Ne haragudj, hogy ilyent kérdezek, de elvégre barátok vagyunk... Szóval, mint férfi...

— Nagyon jól megértettük egymást — mondta Olga élesen.

— Ezt nem megérteni kell, hanem csinálni, már meg ne haragudj. Elhiszem, hogy te megértő vagy az ilyesemben. De ne légy az. Távolilag egy férfinak se jó, ha megértik a kudarcát. Főleg a nők... Összekeveredik benne a jó meg a rossz, hogy úgy mondjam. A rossz megbocsáthatónak tűnik, sőt egyenesen jó lesz. Legalábbis a jó boldogságnak tűnő gyöngesége áramlik rá... Ilyesmi, na. Nem ez volt a baj?

— Hogyhogy ez? — kérdezte Olga. — Micsoda?

Az ágy sarkában ült, maga alá húzott lábbal, ölében a még tele kávécsészével. János egy hajtásra kiitta a kávéját, aztán átlendült Olga mellé, és megfogta a vállát.

— Mi van? — kérdezte Olga.

János nevetett, azaz inkább villogtatta a fogait — harsányan fehérek voltak. Olga felé kapott a szájával, de az arrébb rándult, s óvatosan megmarkolta a csészét az ölében. János összehúzta két ajkát harsány fogsorán, s megcsókolta Olga vállát. Végigcsókolta a vállizülettől a szép nyaka hajlatáig. Érezte a nő füle mögé dörzsölt parfümöt is.

— Reggelre megjön, meglátod — mondta Olga. — Most már biztos vagyok benne. Hiszen ő olyan jó... — János egyre hevesebben csókolta, s Olga bőre megfeszült, de élettelenül, mint egy gumifelület. — Ő annyira szeret minket. Biztosan megjön.

— Csak ne légy olyan biztos — mondta János, és felegyenesedett. — Te is olyan vagy, mint Médi.

— Médi a barátnőm — mondta Olga.

— Persze — mondta János. — Persze. Máté is megjön, meglátod. De ti itt egyfolytában problémáztok. Mindig is az volt az érzésem, hogy te egy elhanyagolt nő vagy, hogy mást ne mondjak. Sok a duma ebben a házban, ebben

a házasságban a boldogságról. A duma a sok. Világos? — János most visszaült az asztal mellé, és mélyen lelógatta a fejét. — Biztosan éjszaka is csak beszéltek. Hogy ti milyen boldogok vagytok. Élni kell, kisanyám, élni... S az ilyesmiben nincsen becsület. Nőügyben pláne. Gondolkodhatsz a jón és a rosszon — és akkor mi van? Ha tudod is?! Én megtanítanálak, mi a jó, ne félj!

Olga nevetett. Nézte Jánost, és nevetett. A kávéscsészét is letette az öléből, nehogy kiloccsanjon, úgy nevetett.

— Mit röhögsz? — kérdezte János. — Ilyen az élet... Ne hisztériázz. Nem szalonna az, hogy fogyjon.

Olga hirtelen összezárta nevető száját, komoly lett és merev, úgy mondta:

— Boldog lesz. Megjön és boldog lesz. Igaz, most már hazudnom kell neki, hogy boldog legyen. De jó lesz, meglátod.

— És ha mégsem jön meg? — kérdezte János. — Nem akarlak ijesztgetni, persze. De gondolkodni, hogy mi a jó és mi a rossz — főként, ha mindene megvan valakinek —, nahát az maga a halál. Te is tudod. Ezért hívtál fel elvégre. A jó és a rossz, az a halál.

Máté talált egy üres padot a parkban, leült, ölébe fektette drága táskáját, s igyekezett nem nézni a csókolózó párokra. Hirtelen az jutott eszébe: „Szébb a páva, mint a pulyka” — és kuncogott. Aztán megpróbálta módszeresen elemezni.

„Vajon miért gondoltam erre? Hogy jutott eszembe? Úgy, hogy éppen semmi nem volt az eszemben. Úgy jutott eszembe, ahogy a jó meg a rossz... Egyszer minden, de igazán minden eszébe juthat az embernek. Egyszer, de nem egyszerre — sorra. Bennünk van az egész... Talán megtanulni valamit, az sem egyéb, mint hogy valaki felpiszkálja az emberben, amit amúgy is tud. Előkerül egy szó, egy szín, egy hangulat, és az ember emlékezni kezd arra, amiről azt sem tudja, hogy tudja. Ez fix. A gondolatok is készen vannak, csak egyszer el kell indítani őket. Ennyi az egész. Az ember egyszercsak harminchét éves lesz, mondjuk, s akkor kattan valami, egy váltó, s elindul az egész, ami eddig úgy állt a helyén, mint egy jól befűtött mozdony... Aztán bezakatolja a fejét. Elkezd az ember gondolkodni. A jóról meg a rosszról, mert azok a legegyszerűbbek, csakhát rájuk feküdt egy csomó szemét. A jó és a rossz is benne van. A gondolataiban. Éli az ember a jót meg a rosszat, aztán csak egyszer elkezd gondolkodni: mit él? Nem azon, hogy miképpen él vagy miért... Hanem hogy mit... Ha ennek az életnek célja lenne, eleve tragikus alak lenne az ember, mert akárhova is célozza be magát, úgyis csak a földbe jut. Legfennebb egy ilyen kisvárosi parkba, este. Akkor aztán már mindegy, akár fel is vághatná az ereit, s csöndesen elvérezhetne, miközben a szerelmesek csókolóznak. Azok is mi célból? Csak. Még csak nem is gondolkodnak közben. De én igen. Arról gondolkodom, hogy a többiek nem gondolkodnak. És mégis élnek. Gondolkodom, itt ülök, s akármilyen történhetne velem... Akármilyen. Ha egyszer elkezdődött, akkor már kész: jön az akármilyen. Az ember szétszóródik a gondolataiban. Máris ott lebeg a fák felett. Na és akkor a jó meg a rossz? Persze, azért gondolkodni kell, mert jó: eljutunk valahova. Akárhova...”

Érezte, hogy ez egy kissé zavaros már. Belefáradt.

„Lehet, hogy bediliztem — gondolta. — Nem vagyok hozzászokva, aztán bedilizek. Mert ha nem, miért is jöttem el otthonról?! Dilis az apád, azt fogják kiabálni a lányomnak az osztálytársai a szünetben. Ha meghaltam volna, egyszerűbb lenne. Megsimogatnák és megsegítenék, az árvát. De senki nem fogalmazna úgy, hogy valami rossz történt velem. Csak valami szerencsétlenség. Nem is jó. Csak kész. Szóval, ami van.”

Felnyitotta a táskát, s elsőnek a borotvakészlet került a kezébe. Az órájára pillantott: fél tíz volt.

— Te is azt akarod, hogy tönkremenjek?! — kiáltotta János. — Mi van, ti nők élvezitek, ha egy férfi belepusztiul, vagy mi? Annyi boldogságot vagy boldogtalanságot adtok neki, hogy nem bírja el.

— Nem erről van szó — mondta Olga.

— Hanem a jóról meg a rosszról, mi? Idefigyelj! Nevezd aztán, ahogy akarod. Amíg ti itt a boldogságokkal tüntettetek, soha nem tudtam elmondani. Nem illett volna, egyszerűen nem is lehetett. — János kis szünetet tartott, közben nyelt. — Én nem vagyok jól, Olga. De hogy mondja el az ember ezt egy boldog embernek, még ha a barátja is. Gyöngye gyerek ez a Máté, de boldog volt, érinthetetlen. Talán. Legalábbis mindene megvolt. Mondom, kész áramkör. Hogy lehet abba belelépni, nem igaz? Érted?

— Nem — mondta Olga. — Nem vagyok megszokva, hogy te is így beszélsz.

— Mert Máté így beszélt, ugye? Na, valld be, hogy ilyeneket mondott, boldogság ide vagy oda. Éppen ilyen hernyó volt, mint én. De hiszen ez a magyarázat, Olga. Ez mindent megmagyaráz. Hogy miért tűnt el, meg mindent. Elmondhatom én neked, helyette. Fogja magát, elindul megkeresni a jót vagy a rosszat. Tökmindegy, minek nevezzük. A jót vagy a rosszat! Tudod te, mit... Én is tudom, mi ez, hogy van ez. Nagyon tudom ám. Nem vagyok butább nála. Igenis, ész kell ahhoz, hogy az ember felmérje: boldogtalan. Mert boldogtalan vagyok, Olga, igazán.

— De miért? — kérdezte Olga, most kissé kacéran.

— Miért, miért? Csak. Nektek, nőknek mindig kell ehhez valami ok. Boldogtalan vagyok. De nem ez a vicc. Hanem hogy ugyanazt gondolom közben, mint a boldog barátom. Gondolkodni kell, erről van szó.

— Ne borulj ki, igazán — mondta Olga.

— Dehogy. Csak te nem szoktad meg, hogy én is tudok így beszélni. Én nem vagyok az a típus. Én nem hengegek. De én is tudok... Sok mindent tudok ám, Olga.

— Felhívom Médit — mondta Olga. — Nem hagyhat itt ilyen állapotban.

— Kidobsz? — kérdezte János. — Azok után, hogy...

— Mi után? — kérdezte Olga, miközben tárcsázott.

Máté az első osztályú fülkében ült, ragadt le a szeme. Feje néha neki-koccant az ablaknak, melyen túl fénypontos falvak és kivilágított vasúti rakodók suhantak el. Félálomban mosolygott Máté.

„Pont olyan — gondolta —, mint mikor az ember jól berúg, aztán hajnali négykor egészen tiszta fejjel egyszer csak felébred, és nagyon világosnak látszik minden. Olyan jól kimosta belőle a sok szemetet az alkohol. Holnap talán kissé másnapos is leszek.“

Médi a férje vállát rázogatta vagy az arcát simogatta, felváltva.

— Nem szabad ennyire kiborulnod... Tudom, hogy a legjobb barátod volt, de mégis... Te, Olga? Nem akarsz egy nyugtatót? Hogy te hogy bírod! Én rég beleőrültem volna. Bele én.

— Ne főztek egy kávét? — kérdezte Olga nyugodtan.

— Jó lenne. Én sem ittam ma — mondta Médi, aztán beleszimatoit a meleg levegőbe. — Milyen szag van itt? Becsületszavamra olyan, mintha...

— Médi! — hördült fel János.

Médi megsimogatta a férje fejét, Olga elindult a konyha felé. Az ajtóból visszaszólt:

— A fürdőszobában, a szekrényben van Diazepam.

Az előszobában Olga Mátéba botlott.

— Jó, hogy nyitva hagyta — mondta Máté. — Elfelejtettem kulcsot vinni

magammal. Igazgatósági ülés volt. Hogy ezek mi mindent tudnak összepofázni...  
Holtfáradt vagyok, drágám.

Olga pipiskedve megcsókolta, majd azt mondta:

— Csendben! Jánosék vannak itt. Nagyon kiborult.

— Melyikük?

— János. Rémes idegállapotban van, szegény.

— Mitől? — kérdezte Máté. — Soha nem gondolkodott, mitől lenne készülőve? Na, majd megítatom egy kicsit. Az alkohol aztán jól kimossa belőle a sok szemetet.

Máté segített Olgának kávéfőzni, közben a lábából húsdarabokat tépett, és a szájába rakta.

— Jött valaki? — kérdezte Médi a szobából.



Kópacz Mária: Ünnepnep